

Library: Βιβλιοθήκη Γυμνασίου Πλατανιά

Category: Ελληνική λογοτεχνία->2. Λογοτεχνία

Year: 1979

Pages: 174

Review

Στο τέλος τούς το κλείσανε το μικρό τους "Χαρτοπωλείον ο πάπυρος", τούς το βγάλανε στο σφυρί, και το σπίτι το πήραν. Δεν έμεινε τίποτα. Τότε πια, υστέρα από την καταστροφή, συγγενείς και φίλοι πέσαν με τα μούτρα να του βρούνε μια θέση, κάποια δουλειά, να μην πεθάνουν της πείνας τα δύο γερόντια. Έτσι γίνηκε και σε λίγο ο Παντελής διορίστηκε φύλαξ των αρχαιοτήτων κ' επιστάτης του μουσείου της πόλης τους. Το μοναδικό τους παιδί, μια κόρη τους, παντρεμένη πια και φευγάτη από κει, βοήθησε λίγο τον καιρό της αγωνίας - όσο μπορούσε, δεν είχαν παράπονο. Τώρα ησύχασε κι αυτή πού βολεύτηκαν.

Βολεύτηκαν - στριμώχτηκαν οι δύο τους στη χαμοκέλα πού νοίκιασαν. Θα ζούσανε πια με το μικρό μιστό του επιστάτη και φύλακα του μουσείου. Όλα τα χρόνια της αγωνίας η Μαριάννα δεν είπε τίποτα, δεν παραπονιόταν, δεν έκλαιγε, δεν φαινότανε να την φοβάται την καταστροφή πού αναπόφευκτα ερχόταν. Είταν ήμερη, γαλήνια - έμεινε έτσι και τώρα. Αυτός - δεν το μπόρεσε να προσαρμοστεί μετά τον Πόλεμο, έδειξε ύστερα μεγάλη δραστηριότητα. Πάσκιζε πάρα πολύ για το μαγαζί, για το σπίτι - κάτι να σώσει, να μην τούς πάρει ολότελα το ποτάμι. Τούς πήρε. Και μόνο τότε, σαν ήρθε το τέλος, το δέχτηκε πια με τη γαλήνη της Μαριάννας κι αυτός, σα να το 'θελε, να το περίμενε πια - μια γαλήνη πού πήγε μέσα για μέσα στα κουρασμένα του κόκαλα. [. . .] (Από την έκδοση)